

ρηγόρητα ό σεβαστός θεός, ό κ. Θήτα, άφού δέν μπο-
ρει νά τόν βάλει νά δείξει τά δόντια του και νά έπα-
νστατήση τούς σταφιδικούς πληθυσμούς ύπέρ αύτου.

Και ή τλήμων Βαρβάσινα, κλαίει κι' αύτή ά-
παρηγόρητα, για τó ξεδόντιασμα τού έκλεχτού της!

ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΪΔΗ

Έγραψαν άρκετά ό έφημερίδες, άν έμπορεί κα-
νεις νά πη πώς είναι άρκετά δσα κι' άν γραφτούνε
για τó προνομιούχο αύτό πνεύμα που συγγέ-
νευε τόσο με τόν Λουκιανό και που έβαλε πά-
νω στο έργο του, τó μικρό κατά τόν δγκο, αλλά
μεγάλο και βαρύ κατά την άξία, την
σφραγίδα της τελειότητας.

Τά «Είδωλά» του θά μένουν άθάνατα ως
μνημείο εύσυνειδησίας, μελέτης κ' εύθυκρίας.
'Η «Πάπισσα 'Ιωάννα» του θά διαβάξεται
πάντα και θάναγνωρίζεται ως ένα βιβλίο γεμάτο
έξυπνάδα, γούστο και σαρκασμό. Κ' όι περί-
φημοι άγώνες του με τόν κ. Βλάχο—άγώνες
του έλευθέρου και του ζωντανού μυαλού κατά
της μούχλας και της σκουριάς—θά μένουν
σαν ένας σταθμός φωτεινός της συγχρόνου φι-
λολογίας μας

Έκει όμως που έφάνηκε όλος ό ΡοΪδης, εκεί
που πολέμησε γερά, νικητής και τροπαιούχος
πάντοτε, και γκρέμισε τόσες τενεκεδένιες άξίες
τόσους κουρσάρους της Πολιτείας, τών γραμ-
μάτων και της κοινωνίας, εκεί που ό ΡοΪδης
χτύπησε άλύπητα μά και δίκαια, είναι ό «'Α-
σμοδατος», τά πρώτα χρόνια του άλησμόνητου
αύτου σατυρικού φύλλου του κ. Θέμου 'Αννί-
νου. 'Ο ΡοΪδης, ως Θεοτούμης, άδελ-
φωνε τó σκώμμα και την ειρωνία του με τις
ζωντανές και έξοχες γελοιογραφικές γραμμές
του 'Αννίνου, κ' έτσι τó μολύβι του ένός και
ή πέννα του άλλου άνοιξαν, σαν δυό σκαπά-
νες, τόν άπίθμενο Καιάδα που κατακυλούσαν
μέσα του όλες όι άνάπηρες άξίες της τότε
έποχής.

'Από τόν άγώνα εκείνο έκέρδησε ό ΡοΪδης
μαζί με τή νίκη και τó έπιθετο του μοχθη-
ροϋ—σαν νά πούμε τó μετάλλιο της άξίας
που του κέλλησαν όι φιλολογικές σουπιές στο

στήθος του. Βεβαιότατα, ένας άνθρωπος σαν τόν
ΡοΪδη δέν μπορούσε παρά μοχθηρός νά είναι
μέσα σ' ένα συρφετό τόσο πολιτικό, όσο και
φιλολογικό, καθώς ήταν τότε και καθώς είναι
άκόμα και σήμερα ό δικός μας συρφετός.

ΩΡΑΙΕΣ

εύχες έδωσαν στο 'Εθνος όι έπιλεκτοί, δέν τó άρνού-
μεθα, μηδέ του κ. Τσαγκάρη, τών έφημερίδων έξαιρου-
μένου, τόσο ώραίες που άν έπιαναν, τó έθνος αύτό θά
μεταμορφωνότανε στη στιγμή, χωρίς νά μεσολαβήση
κανένα μαγικό ραβδί, σέ γή της επαγγελίας.

"Όλοι κ'άτι βρήκαν νά πουν—άχ! είναι τόσο φτηνά
και τόσο εύκολα τά λόγια!—και κ'άτι νά εύχηθούν,
κι' όλοι είναι προθυμότατοι νά θυσιάσουν κάθε προσω-
πικό τους συμφέρον για νά πραγματοποιηθούν όι εύχες
τους και νά μας καλύτερέψουν την τύχη μας.

Τώρα πώς, ύπερ' άπό τόσες μέρες, έξακολουθούμε
νά κυλιώμαστε στο έδρα χάλια πουχάμε και πριν ξε-
στομισθούνε όι πατριωτικώτατες αυτές εύχες, είναι
άλλο ζήτημα. Και χωρίς νά θέλη κανείς πάει νά πι-
στέψη πώς τó έθνος μας δέν έχει τήν θαυματουργή δύ-
ναμι που έχουν μερικές άγιες εικόνες νά μ'ήν άφίνουν
τις πεντάρες που κολλάνε άπάνω τους όι πιστοί, μά
σπρώχνει τις εύχες που του κολλάνε άπάνω του όι έπί-
λεκτοί και τις γυρίζει πάλι στην τσέπη τους για νά
μη τούς ζημιώνη.

"Άλλη έξήγησι άπ' αύτή δε χωράει. Έξόν πιά άν
είναι άλήθεια εκείνα που λένε μερικοί μοχθηροί, πώς
τό έθνος μας παραχόρτασε πιά άπό εύχες κι' άπό λό-
για και ζητάει τώρα πιά και έργα για νά συγκινηθή.

ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Κύριε 'Υπουργό παιδείας

Χαιρετίσματα πολλά πολλά!

'Εγώ Χατζή-Τακκίς, 'Αρμένη, τέχνη τουφεξή,
πατριδα Διαρθεκική, έματτα, πώς άφτουπέρα 'Ελλάδα
όποιο δέν ξέρει μήτε 'Ηληνικά, μήτε Ρωμέϊκα, κα-
τητητή Πανεπιστήμιο βάζετε. Έτσι δικό μου συνονό-
ματο Χατζήδakis μεάλο κατητητή έχετε, 'Ηληνικά
του τύφλα (1), Ρωμέϊκά του μούντζα (2).

Νά που κ' έμένα Χατζήδakis λένε, Ρωμέϊκα δέν
ξέρω, 'Ηληνικά κατόλου, ταμάμ για δικό σας κα-
τητητή κάνω. Βάλε με Πανεπιστήμιο' μνηαίο μισό
δικό σου μισό δικό μου. Σάν πειράζει πώς δέν είμαι

γλώσσα μας. Περίεργο άλήθεια που άμα θέλουμε νά
πουμε την καρδιά μας ή τó νοϋ μας, δηλαδή όσα
μέσα μας έχουμε, τά λέμε σέ άλλη γλώσσα. Την
καθαρεύουσα μήτε τή συλλογιόμαστε, γιατί τó νοιό-
θουμε πώς δε μάς χρησιμέβει σέ τέτοια, και τή μη-
τρική μας λαλιά τήν ξεχνούμε, γιατί ούτε τήν καλ-
λιεργήσαμε ούτε τή μάθαμε. Κι' όμως θαρρώ πώς
κ' όι πιά δυνατοί λογισμοί κ' όι πιά χαριτωμένοι
κ' όι πιά δυσκολοεπίπτοι στέκουνε ρωμαϊκά, φτά-
νει νά δοκιμάσουμε. Λοιπόν τή δημοτική, τήν έ-
θνική μας νά γράφετε, και νά διαβάξετε. Νά δια-
βάξετε τά βιβλία μας, που μου τó τάξατε κίολας.
Δέ λέω τά δικά μου' τά δικά μας λέω. 'Αφτά έ-
χουμε' άφτά πρέπει νά ξέρουμε. 'Αφτά είναι και
χρέος μας νά τάγαπούμε, για νάγαπήσουμε σύγ-
καιρα και τήν καινούρια μας τήν πρωτότυπη φιλο-
λογία, που ακούραστα δουλέβει, και τήν 'Ελλάδα,
που για τήν 'Ελλάδα γίνεται ή τόση δουλειά, και
τά παιδάκια που μία μέρα, όσα πολεμούμε σήμερα
με 'Ιδρωτα και με κόπο, έτοιμα θά τά βρούνε.

* *

'Ός τόσο δέν πιστέβω, ή μικρή σας γλήγορα νά
διαβάση άφτό μου τó ρομάντσο. 'Ακόμη και σά με-
γαλώση, θά πρέπει νά προσμένη. Δέν τ'όκαμα για

'Ορτόδοξο, Παπαδαμβέγγη διαβάξει μια βολά κεφαλι
μου άπάνου «Πάτρια», γένουμε 'Ορτόδοξο βέρσελαμ.

Πρότυμο
ΚΑΤΖΗΤΑΚΚΕΣ

Υ. Γ. Συλοίσου, τουφεξή είμαι' άμα κανένα προ-
δότη μεταφράσει Βαγγέλιο μαγγέλιο, Αισχύλο μαι-
σχύλο, Ξυλάδερρο Monstreώτη άνάβει κεφάλια φαιτη-
ταριξ, έγώ μοιράζω χέρια τους τουφεκία, διαφεντέ-
βουνε έθνος, δ'όξάζουνε 'Ελλάϊα.

πάλε ΚΑΤΖΗΤΑΚΚΕΣ

(1) Λ. χ. «διати ή γλώσσα τών 'Ιρλανδών και Βοη-
μών τονίζουσι κτλ.» 'Αναγν. συγκρ. γλωσ. σ. 153—
«λαλείται ύπό φυλών αίτινες... καταλαβόντες κτλ.»
άφτου σελ. 470.—«άν ήν ή μη ήν αυθαίρετος, τούτο
είναι κτλ.» Γλωσσολ. μελ. σ. 482 β'ί ήλλινικά β'ί!

(2) 'Εφθε:ασεν (sic)—τήν χαρά (tir)—γαμβρό κτλ.
κτλ. κτλ.—«έχει διωγμένο τόν ύπρητή του, έχει άπο-
λέσει (3) πάντας (1) κτλ.» 'Αναγν. σελ. 193 κτλ. κτλ.
'Αμ' Παππαδογιάννης ό Γιάννης τού Παππά θά πεί
για (;) άφτου σ. 95.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κίνησε λέν ό τέντζερης

και βρήκε τó καπάκι,

Κι' ό Μιστριώτης ό χαζός

τό χάχα Χατζήθ'όρχη

ΠΟΥΛΑ Ο ΚΥΣΤΙΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τιμή μεγάλη στον κ. Νέη και στα περίφημα 'Ατ-
θιολογήματά του. 'Αρχίζαν νά του τά μεταφράζουν και
Φραντζέζικα.

— Τήν έπιχειρήσι αύτή τήν έχει αναλάβει έργολαβι-
κώς ό 'Ελληνο-Γαλλικός «Ταχυδρόμος της 'Ανατολής»
που βγαίνει έδω.

— Κ' έτσι ό κ. Νέης, έγινε πιά τώρα Γαλλονέης...
και δε συμμαζεύεται.

— Στην ίδια έφημερίδα δημοσίευε κι' ό κ. 'Αναστα-
σόπουλος ό 'Αθηναίος άρθρα πολύχροτα για νάποδείξη πώς
όι Δημοτικιστάι πληρώνονται με Ρωσικά ρούβλια.

— Μά τά σταμάτησε, άφού βγήκε ό συνάδελφος του
κ. Ξενοπούλος (συγγνώμη κ. 'Αναστασόπουλε, για τή
σύγκρισί!) νάποδείξη πώς ή πληρωμή γίνεται μ' έγγλέ-
ζικες λίρες.

μάννα που θά μόρσει, που θάξερει νά ξαναζήση
τά χρόνια της τά παιδικήσια χάρη στο παιδί της,
κ' είναι ή μόνη ζωή που άξίζει νά τήν ξαναζήσης
άφού είναι ζωή άγνότης κι' άνηξερίας».

Σας κράτησα για τó τέλος και τóμορφότερο:

«'Όσο φαίμεται κανείς λιγώτερο στη ζωή,
τόσο πιά πολύ, ένω μικραίνεται, μεγαλώνει».

Βέβαια, πολύ σωστό, πολύ... γυναικίσιο. 'Η
περηφάνεια κάνει τόν άθρωπο μικρό, τόν κοντάνει,
άντις νά τόν ύψώση, που τó θαρρούνε μερικοί. Με τή
μετριοφροσύνη καλλιιεργιέται, αναπτύγεται ό νοϋς
περισσότερο. Νά κάθεται κανείς στην κοχίτσα του
ήσυχά, νάκούη τι λένε γύρο του όι μεγάλοι, σιγά
σιγά νά πετάη ό λογισμός του άπό τήν κουβέντα
του ένός στοϋ άλλου του τήν κουβέντα, με τά λόγια
τους όλωνώνε, άφού διάλεξε τά πιά καλά, μέλι νά
κάνη και τó μέλι μέσα του νά τó βάζε, είναι ώρατο
ιδανικό. Είναι ώρατο ιδανικό σιωπηλή, άροσιωμένη, νά
θυσιάζεται ή γυναίκα για τόν άντρα, ή θυσία νάναι τó
μεγαλειό της και νά βαδίζη με τού άντρός της τήν έ-
δέα. Κι' ως τόσο τί νά σας πω; 'Εγώ θά σας παρακαλέ-
σω σήμερα νάνοίξετε τή φωνή σας—για τή δημοτι-
κή. Τή δημοτική νά μάς ρελαμαρέτε. Τά ώρατα πρά-
ματα που γράφατε στις κόρης μου τó λέφκωμα, ένα
έλάττωμα έχουνε, που δέν είναι γραμμένα στη

τά κορίτσια. Μακάρι νά μπορούσα νά βάλω μέσα
πρόσωπα που νά μοιάζουνε με τά πρόσωπα του προ-
λόγου μου έδω! Θάτανε θείο πράμα νά σας έπαιρνα
όλους σας για πρωτότυπα, τόν πατέρα σας, τόν άν-
τρα σας, έσας και τó παιδί σας. Τότες θάλεγα νά
με διαβάσουνε και τά πιά άθωα. 'Εγώ δε φταίω
που δέν τó κατώρθωσα. Προσπάθησα νά καθαρεψίσω,
ας είναι και ζωπέτσα, τή σημερινή μας τήν κοινω-
νία, τήν άθηναιική και τήν πολιτική. 'Ελπίζω νά
μην πειραχτή κανένας μ' άφτό που θά πω, μά δε
μου φαίνεται, ή κοινωνία μας νά παρουσιάζη στους
μυθιστοριογράφους μόνο πρόσωπα που και τó πιά
αδιάφορο τó μάτι, ψεγαδάκι νά μην τούς ξεσκε-
πάση. 'Η άλήθεια είναι που ή 'Ελλάδα, τή στιγμή
αύτή, βρίσκεται σ' ένα παράξενο σημείο, και δέν
είδα νά τó παρατήρησαν άκόμη. Σά βγαίνουμε στους
δρόμους της 'Αθήνας, σά σεργιανίζουμε, σαν πάμε
στους φίλους μας, σαν ψουνίζουμε ττά μαγαζιά,
βλέπουμε άθρώπους κάθε ηλικίας, τούς μιλούμε,
μάς άποκρίνονται, τούς λέμε και μάς λένε καλημέρα
ή καλησπέρα, μ' ένα λόγο, φέρονται όπως και σέ
κάθε άλλον τύπο φέρονται όι άθρώποι. Μάς έρχε-
ται λοιπόν πολύ δύσκολο νά φανταστούμε πώς κα-
νένας άπ' άφτους δέν είναι άθρωπος, παρά πώς είναι
όλοι τους παιδιά. Νάϊσκε, παιδιά είναι. Και μην